

си стискаме ръцете, гледаме се съ овлажнели очи, безъ да можемъ да си проговоримъ...

Скоро се събраха всички дружини. Никога не сме имали подобенъ бивакъ. Около знамето, подпрѣно на барабанъ и пазено отъ часовой, се разположиха въ плътни групи ротите. А цѣлиятъ полкъ бѣше една голѣма, неправилна купчина около знамето. Тукъ бѣше и командирѣтъ на полка. Всички бѣха необикновено възбудени, обзети отъ нѣкаква треска. Всѣки чувствувахе нужда да разкаже всичко, което е видѣлъ, което е преживѣлъ. Това бѣше първиятъ бой и първата победа. Дори иерархичното чинопочитание се изгуби въ тая непринудена радостъ и тържество. Мнозина офицери съвсемъ интимно заговориха съ командира на полка за работи, редѣтъ на които въ обикновено време е съвсемъ другъ. И дълго се разказваха разни епизоди, осждаха се едни, хвалѣха се други.

Получихме заповѣдъ да се провѣрятъ хората. Най-тъжниятъ обрядъ следъ едно сражение. Войниците се строятъ, списъците се четатъ подъ слабата свѣтлина на нѣкой фенеръ, който сега изглежда като траурния огънь на една панихида. Високо се произнасятъ имената, последвани отъ бързи, отсѣчени отговори. Но ето идатъ имена, на които никой не се обажда. Имената се повтарятъ. Отново мълчание. Нѣма го. Убитъ. И почватъ